

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r. na rozprawie zaocznej sprawy:

1. B. L., córki F. i Z. zd. C., ur. (...) w B.

obwinionej o to, że

I. w bliżej nieokreślonym czasie w okresie od marca 2015 r. do 11 października 2015 r. przy ulicy (...) w S., woj. (...) (...) , poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych złośliwie niepokoiła S. C. i nieletniego M. C. (1),

tj. o czyn z art. 107 kw

2. Z. L., córki A. i B. zd. D., ur. (...) w S.

obwinionej o to, że

II. w dniu 11 października 2015 r. około godziny 13:00 na ul. (...) w S., woj. (...) (...) , poprzez wypowiedzianie wulgaryzmów oraz rzucanie kamieniami i jajkami w kierunku nieletniego M. C. (1) złośliwie niepokoiła ww.

tj. o czyn z art. 107 kw

III. w tym samym czasie i miejscu poprzez rzucanie kamieniami i jajkami na ulicy (...) zaśmieciła miejsce dostępne dla publiczności

tj. o czyn z art. 145 §1 kw

I. obwinioną B. L. w ramach zarzucanego jej w pkt I czynu uznaje za winną tego, że w bliżej nieokreślonym czasie w okresie od marca 2015 r. do 11 października 2015 r. przy ulicy (...) w S., w celu dokuczenia S. C. i nieletniemu M. C. (1), poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych złośliwie ich niepokoiła, przy czym jej zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 107 k.w. w zw. z art. 17 §2 k.w. i za to na podstawie art. 107 k.w. wymierza jej karę 200 (dwustu) złotych grzywny;

II. obwinioną Z. L. w ramach zarzucanego jej w pkt II czynu uznaje za winną tego, że w dniu 11 października 2015 r. około godziny 13:00 na ul. (...) w S., w celu dokuczenia nieletniemu M. C. (1), poprzez wypowiedzianie wulgaryzmów oraz rzucanie kamieniami i jajkami w kierunku nieletniego złośliwie go niepokoiła oraz uznaje ją za winną czynu zarzucanego jej w pkt III i za to na podstawie z art. 107 k.w. i art. 145 §1 k.w. skazuje ją, zaś na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 9 §2 k.w. wymierza jej karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

III. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tj Dz.U. 2002r., nr 123, poz. 1058 z późn. zmian.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat H. Z. w S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych plus podatek VAT w kwocie 41,40 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej B. L. z urzędu;

IV. na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 §1 k.p.k. zwalnia obie obwinione od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Obwinione B. L. i jej córka Z. L. zamieszkują w S. przy ulicy (...). Sąsiadami obwinionych do marca 2016 r. była rodzina C., z którą obwinione i ich rodzina pozostawały od około 10 lat w konflikcie. B. L. i Z. L. wielokrotnie kierowały do wymienionych pretensje o różne rzeczy, bezpodstawnie zaczepiały ich słownie, wyzywały wulgarnie. Małżonkowie S. C. i E. C. oraz ich 13-letni syn M. C. (1) wyprowadzili się z miejsca zamieszkania na ulicy (...) w S. w związku z agresywnym zachowaniem obwinionych w stosunku do nich.

W okresie od marca 2015 r. do 11 października 2015 r. B. L. w celu dokuczenia S. C. i jego synowi M. C. (1) złośliwie ich niepokoila w ten sposób, że widząc ich w okolicy miejsca zamieszkania wielokrotnie wykrzykiwała w ich kierunku słowa obraźliwe i wulgarne.

Z opinii biegłego lekarza psychiatry wynika, że zdolność obwinionej B. L. do rozpoznania znaczenia jej zachowania była w momencie czynu ograniczona w stopniu nieznacznym, natomiast jej zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona.

W dniu 11 października 2015 r. około godziny 13:00 na ul. (...) w S. Z. L. w celu dokuczenia M. C. (1) złośliwie niepokoila go w ten sposób, że wypowiadała w stosunku do niego wulgaryzmy oraz rzucała w jego kierunku jajka i kamienie kiedy wracał on do domu, w wyniku czego zaśmieciła także ulicę ww. przedmiotami.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadków: S. C. k. 118v-119, 2v-3, E. C. k. 119-119v, 26, M. C. (1) k.119v;

- dokumenty : notatka urzędowa k. 1, płyta CD z nagraniem w formacie mp4 k. 28, protokół oględzin płyty CD k. 31-32, opinia sądowo-psychiatryczna k. 96-98

Obwiniona B. L. nie składała wyjaśnień w sprawie.

Obwiniona Z. L. nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów. W składanych wyjaśnieniach stwierdziła, że w dniu 11 października cały czas była w domu, co może potwierdzić jej siostra A. L. (1) i ojciec A. L. (2). Następnego dnia S. C. powiedział jej ojcu, że ma ona nie donosić na Policję na jego syna, a jeśli będzie to robić nadal to on doniesie na nią (wyjaśnienia obwinionej k. 13).

Sąd zważył, co następuje:

Zebrane w sprawie dowody pozwoliły na uznanie obwinionych B. L. i Z. L. za winne zarzucanych im wykroczeń.

Wyjaśnieniom obwinionej Z. L. Sąd nie dał wiary, oceniając je jako wykrętne, nieszczerze, stanowiące jedynie wyraz przyjętej linii obrony.

Ustalając stan faktyczny w sprawie w zakresie czynu przypisanego B. L., Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonych S. C. i jego syna M. C. (1). Pokrzywdzeni w sposób lakoniczny, a przy tym spójny i logiczny opisali to w jaki sposób odnosiła się wobec nich obwiniona B. L.. Z ich relacji wynika, że wymieniona widząc ich w okolicy domu krzyczała

w ich stronę słowa obraźliwe i wulgarne, mimo tego, że nie była w żaden sposób przez nich prowokowana. Obaj pokrzywdzeni wskazali, że tego rodzaju zachowanie ze strony obwinionej miały miejsce wielokrotnie w okresie od marca do października 2015 roku. Skutkiem tego była konieczność przeprowadzenia się.

Także w zakresie czynów przypisanych obwinionej Z. L. Sąd oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach bezpośrednich świadków zarzucanych obwinionej zachowań tj. M. C. (1) i S. C., którzy w sposób jednoznaczny i spójny wskazali, że w dniu 11 października 2016 r. Z. L. nieprowokowana przez pokrzywdzonego M. C. rzucała w jego kierunku jajka i kamienie wypowiadając przy tym wulgaryzmy. Ponadto wyżej wskazani świadkowie zgodnie stwierdzili, że rzucone przez Z. L. jajka i kamienie leżały potem na ulicy.

Zeznania wyżej wymienionych świadków wolne były od emocjonalnych ocen czy też chęci odwetu, opisali oni jedynie konkretne zachowania obwinionych w związku z czym Sąd dał im wiarę w zakresie czynu zarzucanego obwinionej B. L. w pkt I wniosku o ukaranie jak i czynów zarzucanych obwinionej Z. L. w pkt II i III.

Potwierdzeniem relacji M. C. (1) i S. C. są zeznania E. C., która wielokrotnie widziała i słyszała, jak jej mąż był wyzywany przez B. L. bez jakiegokolwiek powodu. Wielokrotnie widziała i słyszała jak jej syn M. C. (1) również był wyzywany przez B. L., gdy tylko wychodził domu. Z relacji syna E. C. dowiedziała się o tym, że Z. L. w dniu 11 października 2015 r. wyzywała go słowami wulgarnymi i rzucała w jego kierunku jajkami i kamieniami. Wracając do domu widziała w jego pobliżu rozbite jajka oraz kilka kamieni. Sąd dał wiarę jej zeznaniom, albowiem były one logiczne, spójne, wzajemnie uzupełniały się z zeznaniami pokrzywdzonych.

Prawdziwość relacji w/wym. świadków potwierdzają także dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.1), z której wynika, że S. C. zawiadomił w dniu 11 października 2015 r. Policję o zachowaniach, których sprawstwo zarzucono obwinionym; płyty CD z nagraniem w formacie mp4 (k. 28) oraz protokołu oględzin płyty CD (k. 31-32), z których wynika, że B. L. wykrzykiwała w kierunku pokrzywdzonych słowa wulgarne.

Powyższej oceny co do wiarygodności zeznań wyżej wskazanych świadków nie niwelują zeznania A. L. (1) – córki B. L. i siostry Z. L. (k. 119v-120), która stwierdziła, że B. L. nie wyzywała pokrzywdzonych, a ponadto nic jej nie wiadomo na temat tego, aby Z. L. rzucała kamieniami lub innymi przedmiotami w M. C. (1). Nadto z jej relacji wynika, że pomiędzy obwinionymi a rodziną C. nie istniał konflikt. Zeznania te w ocenie Sądu stanowią jedynie próbę wsparcia osób najbliższym świadkowi i są całkowicie niewiarygodne zważywszy na to, że A. L. (1) neguje jakikolwiek konflikt członków jej rodziny z rodziną C., co jest sprzeczne z jednoznacznymi w tym względzie relacjami pokrzywdzonych i E. C., a co także pośrednio wynika z wyjaśnień samej obwinionej Z. L..

Z zebranych dowodów wynika ponad wszelką wątpliwość, że zachowania obwinionych nacechowane były złośliwością, nastawione wyłącznie po to by dokuczyć pokrzywdzonym, którzy nie dali wymienionym podstaw do takich zachowań.

Ostatecznie Sąd uznał B. L. za winną czynu polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym czasie w okresie od marca 2015 r. do 11 października 2015 r. przy ulicy (...) w S., w celu dokuczenia S. C. i M. C. (1), poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych złośliwie ich niepokoiła.

W związku z tym, że jej zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym (opinia sądowo-psychiatryczna k. 96-98), czyn ten zakwalifikować należało jako wykroczenie z art. 107 k.w. w zw. z art. 17 §2 k.w.

Za powyższe wykroczenie Sąd wymierzył obwinionej na podstawie art. 107 k.w. karę 200 złotych grzywny uznając, że jest ona wystarczająca dla osiągnięcia swych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do niej, w szczególności powstrzymania jej przed naruszaniem prawa w przyszłości, zwłaszcza podejmowaniem podobnych zachowań wobec pokrzywdzonych. W ocenie Sądu wymierzona obwinionej kara jest adekwatna do stopnia jej winy – Sąd miał tu na uwadze wnioski opinii lek. psychiatry – i stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuściła.

Wymierzając karę grzywny Sąd uwzględnił, że obwiniona pozostaje w złej sytuacji materialno-bytowej.

Sąd uznał Z. L. za winną tego, że w dniu 11 października 2015 r. około godziny 13:00 na ul. (...) w S., w celu dokuczenia M. C. (1), poprzez wypowiedanie wulgaryzmów oraz rzucanie kamieniami i jajkami w kierunku wymienionego złośliwie go niepokoiła, tj. wykroczenia z art. 107 k.w.

Nadto z zebranych dowodów wynika niewątpliwie, że obwiniona Z. L. w wyżej wskazanym czasie i miejscu poprzez rzucanie kamieniami i jajkami zaśmieciła miejsce dostępne dla publiczności. czy obwinionej zakwalifikować należało jako wykroczenie z art. 145 k.w.

Za powyższe czyny Sąd wymierzył obwinionej Z. L. na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 9 §2 k.w. karę 300 złotych grzywny uznając, że jest ona wystarczająca dla osiągnięcia swych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do niej, w szczególności powstrzymania jej przed naruszaniem prawa w przyszłości, zwłaszcza podejmowaniem podobnych zachowań wobec pokrzywdzonego. W ocenie Sądu wymierzona obwinionej kara jest adekwatna do stopnia jej winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów, których się dopuściła.

Wymierzając karę grzywny Sąd uwzględnił, że obwiniona ta także pozostaje w złej sytuacji materialno-bytowej.

O kosztach obrony obwinionej B. L. z urzędu orzeczono jak w pkt III wyroku.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną obwinionych Sąd zwolnił je w całości od ponoszenia kosztów sądowych.